

[Madsen-Mygdal.]

Angivelse af, at det er den kgl. Bankkommisær, der, som det staar i Loven, har Afgørelsen og Indflydelsen og selvfølgelig ogsaa Ansvaret.

Det ærede Medlem sagde til mig, at vi skulde bare stille et Mistillidsvotum til Ministeriet, saa skulde vi nok faa at se, at de skulde stemme for det. Men han var dog saa forsigtig at tilføje, at det ikke maa angaa Kriseforslaget, saa kunde de selvfølgelig ikke være med. Det er en beklagelig Tilføjelse, da vi saa maa renoncere paa Samarbejdet; thi i Øjeblikket er det netop Krisesituationen, der drøftes, jeg tror ogsaa, jeg tør sige, at det er den, der optager den offentlige Opmærksomhed, det er det Spørgsmaal, der overskygger alt andet. Naar man har taget det Forbehold, at vi kan stille Mistillidsvotum til Regeringen om alt muligt, bare det ikke angaar det, der har Interesse i Øjeblikket, er det Tilsagn ikke saa meget værd, som det ærede Medlem maaske selv synes.

Jeg skal saa sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, der var enig med mig i, at der er ingen, der kan sige, hvordan Stillingen er om et halvt Aar, hverken for Landbruget eller andre Erhverv eller for den danske Krone. Det er mig en stor Tilfredsstillelse, at vi for en Gangs Skyld er enige om noget. Men saa var det, sagde det ærede Medlem, ogsaa inkonsekvent af Venstre, naar det krævede en Lovgivning f. Eks. om Skatter, der gik langt frem i Tiden og var af større Varighed. Men selv om meget er usikkert, er der dog visse Ting, hvor jeg tror, vi tør sige, at vi aldrig gør forkert. Det at vise skattemæssig Retfærdighed er altid attraaværdigt; og selv om Landbruget, hvad jeg meget vilde ønske, sammen med de andre Erhverv skulde faa gode Tider igen, saa de faar en stor Skatteevne, tror jeg alligevel, at det er rigtigt, at vi indfører en retfærdig Beskatningsmaade. Hvis de faar de store Indkomster igen, kommer de ogsaa til at svare Skat af dem.

Vi vil ikke have en Beskatning, der lægger en stor Skat paa den, der hverken har Formue eller Indkomst, og det er jo altid saaledes, at den direkte Skat skal svares af Indkomsten. Jeg forstaar stadig ikke, hvorledes man vil begrunde, at Lovgivningsmagten sætter en vis lav Maksimumsgrænse for Ejendomsskatterne i Byerne, men den samme Bestemmelse maa ikke under nogen Omstændigheder gælde for Landet.

Der er en anden Ting, som jeg ogsaa tør paastaa, at vi gør vel i at tage fat paa

saa hurtigt som muligt, hvordan Tiderne end bliver. Det er det, der svarer til en virkelig Tilpasning af de offentlige Udgifter. Det er ikke blot ønskeligt, men jeg tror at turde sige, at det i Øjeblikket er en Nødvendighed, og hvis man i Dag tør benægte det, føler jeg mig dog overbevist om, at vi ikke behøver at vente et halvt Aar, før den højtærede Finansminister faar Blikket aabent for, at der maa helt andre Foranstaltninger til med Hensyn til Nedsættelser baade af Statens og Kommunernes Udgifter.

Saa sagde det ærede Medlem, at jeg havde sagt, at det, der var vedtaget, ikke vilde hjælpe en eneste kriseramt Landmand, og det ærede Medlem Hr. Nissen gentog det omtrent paa samme Maade, at jeg skulde have paastaet, at der ikke var nogen som helst Hjælp i det, der var vedtaget.

Selvfølgelig kan man ikke dele 30 Mill. Kr. ud, uden det kommer de Mennesker til gode, der faar en Skatteeftergivelse. Det kommer først og fremmest Kommunernes Økonomi til gode, fordi man derved muliggør, at de faar Skatter, som de ellers for en stor Del ikke kunde have faaet. Og det kommer selvfølgelig ogsaa de enkelte Personer til gode, der faar denne Nedsættelse af Skatten. Jeg vil derfor straks benytte Lejligheden til at sige, at det ærede Medlem maa ikke have hørt, hvad jeg sagde, eller han maa have misforstaaet mig.

Det, jeg sagde, var, at den vedtagne Kriselov vilde neppe kunne hindre i et eneste Tilfælde, at en Mand, hos hvem der skal foretages Tvangsudlæg, bliver reddet derfor. Og her er vi efter min Mening ved det, der er Kærnen i Sagen. Om Rigsdagen bevilger 30 Mill. Kr. eller 60 Mill. Kr., det ophæver jo ikke Krisen. Det Beløb, som Landbrugets Eksportindtægt er gaaet ned med, hvis vi tager Prisforskellen fra nu og et Aar tilbage og multiplicerer med det Kvantum, der eksporteres, er en Nedgang paa ca. 400 Mill. Kr.

Dette er der selvsagt ingen Midler til at bøde paa ved Bevillinger, hvad enten det er Laanebevillinger eller Gavebevillinger. Og det er min Opfattelse, at det, som Lovgivningsmagten skulde have sat ind paa, og som jeg tror, den kommer til at sætte ind paa, er dette at sige, at alle de Landmænd, der kan klare sig igennem, kommer til at gøre det, saa godt de kan, men hvor der er Tale om, at de netop i dette Øjeblik skal sættes ud af Hus og Hjem, dér kan vi — og det er overkommeligt — sætte ind og holde dem for at se, om der ikke bliver bedre Muligheder i en nær Fremtid.

Det er overfor dette bestemte For-